

אורגזמות של דורות רבים

זוג צעיר עם כלב

יורה מאחר, מלקושי, שבוע לפני חנכה,
שטף בלילה את הרחוב לחן ולחסד,
והבקר נהיר: כל איש נר ג',
נושא בין כפותיו שלהבת קטנה,
או בבטנו, כמעשה יונה.

וכן ברור: הכלב הוא שלה.
זאב גדול, חיכן, נוכח
אצל ירכה, והיא דקה
אך חזקה, סודר אפר רפוי,
סחופה מעט, יפה. העשון,

היא זוכרת גם הבקר, מדליח את עיניה;
אך איכשהו גם הכניעה הזאת
משוה לה און סרוב.
החרף מיטיב את מצעיה,
האיש אתה. מסכין לנביחותיו של גרוב.

סביב

זיון. חלון. המלנכוליה
של קיום אחד –

החמר הזה עמיד.

סביבנו באויר, שקופות,
אורגזמות של דורות רבים.

ג'אז

כמעט יפה
על פן יפה מאד;
אך בעלה
– זה בעלה? –
בוהה בה ושותק.
עכשו הם כאן.
הסקסופון
נוטש את הנושא,
חוזר כדי לספק.